

Udskriftsdato: 9. februar 2021

KEN nr 10027 af 27/03/2012 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse 85-12 om merudgiftsydelse - økonomisk støtte - transportudgift - aflastning - hjemmel

Ministerium: Social- og Indenrigsministeriet

Journalnummer: J.nr.: 5200038-12

Ankestyrelsens principafgørelse 85-12 om merudgiftsydelse - økonomisk støtte - transportudgift - aflastning - hjemmel

Resume:

Transportudgifter i forbindelse med, at et barn skulle i aflastning, skulle dækkes efter reglerne om nødvendige merudgifter.

Kommunen havde iværksat støtteforanstaltning i form af aflastning. Kommunen havde henvist forældrene til at søge udgifterne til transport til og fra aflastningen dækket efter reglerne om økonomisk støtte i forbindelse med iværksatte støtteforanstaltninger.

Forældrenes ret til dækning af merudgifter kunne ikke begrænses ved, at der også kunne iværksættes støtteforanstaltninger efter servicelovens regler herom.

Det blev ved sagen lagt til grund, at barnet var omfattet af personkredsen for merudgiftsydelse, og at kørsel i forbindelse med aflastning var en relevant merudgift i forhold til barnet.

Forældrene havde derfor ret til at få dækket udgifterne til transport efter reglerne om nødvendige merudgifter.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 904 af 18. august 2011 - § 41, § 52 og § 52a

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i jeres sag om, hvorvidt støtte til dækning af udgifter til kørsel til og fra aflastning skal afgøres efter servicelovens § 41 eller efter § 52, jf. § 52a.

Resultatet er

- at spørgsmålet om støtte til udgifter til kørsel til og fra aflastning skal afgøres efter servicelovens § 41

Det betyder, at I har ret til dækning af udgifter til kørsel til og fra aflastning som en merudgift efter servicelovens § 41.

Vi er således kommet til samme resultat som Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Ankestyrelsen finder, at transportudgifter i forbindelse med aflastning kan dækkes efter servicelovens § 41. Når betingelserne for at dække udgiften efter servicelovens § 41 er opfyldt, kan kommunen ikke forlange, at forældrene skal søge støtte efter servicelovens § 52a.

Vi har lagt vægt på, at der ikke er holdepunkter for at antage, at forældrenes ret til støtte efter servicelovens § 41 skal fraviges, fordi der kan være ret til støtte efter servicelovens § 52a.

Forældrenes ret til dækning af merudgifter efter § 41 kan således ikke begrænses ved, at der også kan iværksættes støtteforanstaltninger efter servicelovens § 52.

Det skal bemærkes, at vi ved behandlingen af sagen har lagt nævnets vurdering om, at jeres søn var omfattet af personkredsen i servicelovens § 41 til grund, og at kørsel i forbindelse med aflastning var en relevant merudgift i forhold til sønnen.

Bemærkninger til klagen

A Kommune har anført i klagen, at der ikke er hjemmel i servicelovens § 41 til at dække udgifter i form af kørsel til og fra aflastning, og at § 41 er subsidiær i forhold til andre bestemmelser i loven.

Vi bemærker, at vi ikke er enige med kommunen i, at der ikke er hjemmel i servicelovens § 41 til at dække udgifter til transport, og at servicelovens § 41 i en situation som den foreliggende er subsidiær.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- nævnets afgørelse af 28. april 2011
- Klagen til Ankestyrelsen af 29. april 2011
- Nævnets genvurdering

Ved A Kommunens afgørelse af 18. august 2010 fremgår det, at kommunen var blevet opmærksom på, at udgifterne i forbindelse med kørsel til og fra aflastning, herunder aflastning, ikke kunne bevilges i henhold til handicap paragrafferne.

Af indretningshensyn ville kørselsbevillingen ophøre den 30. september 2010.

Derefter ville I selv være ansvarlige for jeres søns kørsel til og fra aflastningsstedet.

Der kunne efter lov om social service § 52, stk. 4, søges om økonomisk støtte, hvis forældremyndighedsindehaveren til barnet ikke selv havde midler dertil. Dette indebærer, at kommunen foretog en økonomisk vurdering ved ansøgning om økonomisk støtte til kørsel.

I klagede til Det Sociale Nævn.

Ved afgørelse af 28. april 2011 vurderede nævnet, at udgifterne til transport til og fra aflastning var en nødvendig merudgift som følge af sønnens nedsatte funktionsevne.

Nævnet lagde til grund, at jeres søn var omfattet af personkredsen i servicelovens § 52, stk. 1, og at aflastningen var ydet efter § 52, stk. 3, nr. 5.

Nævnet lagde vægt på, at sønnen var omfattet af personkredsen i § 41, idet han havde en Aspergerdiagnose.

Nævnet lagde vægt på, at transportudgifterne var afledede udgifter af aflastningsordningen, og at selve formålet med iværksættelsen delvist forspildtes, hvis transporten ikke blev dækket.

Nævnet lagde også vægt på, at formålet med bestemmelsen om merudgifter var at dække de mulige udgifter, som familien ikke ville have haft, hvis barnet ikke havde haft en nedsat funktionsevne.

Det forhold, at kørsel i forbindelse med aflastning ikke nævnes i vejledningen til § 41 i serviceloven, kunne ikke føre til et andet resultat. Vejledningen anses almindeligvis ikke for at være udtømmende.

A Kommune har klaget til Ankestyrelsen og anført, at der ikke i servicelovens § 41 er hjemmel til at dække udgifter i form af kørsel til og fra aflastning. Berørte familier er blevet rådet til at søge om at få dækket udgifterne, jf. servicelovens § 52a (tidligere § 52, stk. 4). Kommunen anfører, at § 41 i loven er subsidiær i forhold til andre bestemmelser i serviceloven. Dermed skal udgifterne til kørsel forsøges dækket efter lovens andre bestemmelser.

Efter servicelovens § 52 a, stk. 1, nr. 2, kan der ansøges om økonomisk støtte til kørsel til og fra aflastning. Kommunen er bekendt med at andre kommuner i regionen ikke bevilger kørsel til og fra aflastning efter servicelovens § 41, men som en følgeudgift efter § 52, stk. 3, nr. 5.

Ved genvurderingen fastholdt nævnet afgørelsen og begrundelsen for denne.